

Arrest

nr. 293 950 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 oktober 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 10 november 2020 en 7 januari 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 15 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. X van 9 december 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'de Raad') deze beslissing.

1.4. Verzoekster wordt op 26 juli 2022 opnieuw gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.5. Op 26 januari 2023 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] augustus 1991 te Sonsonate. U had sinds 2016 een relatie met G(...) R(...) G(...) T.(...) (O.V. (...); CG (...)). Sinds 24 juli 2017 woonde u samen met R(...) in het departement La Libertad, stad Santa Tecla, Colonia J(...). 2, A(...) L(...) V(...), P(...) C(...), P(...) 26 o(...), casa (...). Sinds december 2018 werkte u als HR-assistente in Lourdes Colon.

U volgde universitaire studies psychologie aan de technologische universiteit van El Salvador in Santa Tecla. In 2017 volgden u en uw toenmalige partner R(...) er het vak over het onderwerp ‘Realidad Nacional’, waar jullie onder andere werd verteld over de corruptie in uw land, waardoor R(...) zich vervolgens in 2018 begon te interesseren in dit onderwerp. Op 30 juli 2019 begon R(...) een blog en een facebookpagina waarop hij info zette over de regering.

Op 14 september 2019 ging R(...) naar een manifestatie tegen de corruptie van de regering van de FMLN, de voormalige regeringspartij, samen met een vriend van hem, M. M.. Die manifestatie vond plaats in de zone Layco voor de zetel van de FMLN. Rond de middag vertrok R(...) van het protest. Hij wilde de bus nemen, maar werd bij het oversteken van de straat onderschept door een bestelwagen en ontvoerd.

Nadat R(...) op 14 september 2019 niet was thuisgekomen op het afgesproken uur en ook zijn telefoon niet opnam, nam u eerst contact op met zijn vriend M.(...) en vervolgens met andere vrienden van R(...) om te zien of ze iets van R(...) hadden gehoord. U bent daarna langs gegaan bij verschillende ziekenhuizen en bij de wetsdokter om R(...) te zoeken. U nam vervolgens ook contact op met de zus en vader van R(...) en zijn zus zei dat het best was dat u aangifte ging doen bij de politie. U bent dan naar de politieafdeling van Santa Tecla gegaan, waar de politie u eerst vertelde dat u geen aangifte kon doen omdat er nog geen 24 uur voorbij waren. U smeekte hen u toch te helpen, waarop ze u zeiden dat u hen al enkele gegevens kon geven en ze hem al konden beschouwen als vermist, maar dat er pas wettelijke stappen konden worden ondernomen nadat er 24 uur voorbij waren. Ook de volgende dagen zocht u nog verder naar R(...), samen met zijn familie en nam u dagelijks contact op met de politie om te zien of er al nieuws was. Op 16 september 2019 sprak u met uw baas, vertelde hem dat R(...) was verdwenen en nam u een week verlof. Op 17 september 2019 werd u gebeld op de huistelefoon. Tijdens dat telefoontje werd er u gezegd dat ze op de hoogte waren van de aangifte die u had gedaan, en dat R(...) zou vrijgelaten worden, maar dat hij niet langer de toestemming had om deel te nemen aan de manifestaties in de zone en ze dreigden hem te vermoorden indien hij zich daar niet aan zou houden.

Rond één uur die dag werd er op de deur geklopt en kwam R(...) thuis. De bendeleden hadden hem vrijgelaten nadat ze hem een dag eerder hadden verteld dat ze 5000 dollar van hem eisten in ruil voor zijn vrijlating. Hij kreeg tot 18 september 2019 de tijd om dit bedrag aan hen te betalen.

Op 18 september 2019 verhuisden jullie naar de kolonie S. J. in Soyapango, waar jullie een huis huurden van een vriendin van R(...), M. T.. U behaalde op 21 september 2019 nog uw diploma psychologie. Op 23 september 2019 begon R(...) terug met werken en op 25 september 2019 ging ook u terug werken. R(...) diende die dag een klacht in bij de politie over wat hem was overkomen en hij vertelde er ook dat de bendeleden op de hoogte waren van het feit dat u al klacht had ingediend. De politie zou hiervoor een document opstellen om naar de corresponderende autoriteiten op te sturen.

Toen R(...) op 27 september 2019 terugkwam van zijn werk, werd hij in de kolonie San Jose benaderd door een lid van de bende 18. Het bendelid vroeg waar hij vandaan kwam en van welke kolonie hij was, waarop hij twee maal Santa Tecla antwoordde. R(...) moest zijn DUI (Documento Único de Identidad = identiteitsdocument) laten zien, waaraan het bendelid kon zien dat R(...) van MS gebied was. Hij dreigde jullie te vermoorden als hij jullie er nog zou zien. R(...) is dan verder naar huis gegaan, waar jullie hebben gepraat over de opties die jullie hadden. Jullie besloten om het land te verlaten. U diende op 28 september 2019 uw ontslag in, en werkte vervolgens nog per telefoon uw werk af op 28, 29 en 30 september 2019. Op 29 september 2019 kocht M. T. jullie vliegtickets.

Jullie verlieten El Salvador op 7 oktober 2019 en vlogen via Costa Rica, Panama en de Dominicaanse Republiek naar België waar jullie op 9 oktober 2019 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Na aankomst in België, toen u al in het centrum van Leopoldsborg verbleef, kreeg R.(...) psychologische problemen. Hij gedroeg zich agressief en vertelde u dat hij stemmen hoorde en personen zag, wat volgens de dokter het gevolg zou zijn van posttraumatische stress. Jullie besloten dat het daarom ook beter was om uit elkaar te gaan, maar zagen elkaar af en toe nog terug. In 2020 was u zwanger, maar omwille van de psychologische problemen van R.(...), overtuigde hij u dat het beter was om abortus te plegen.

Op 15 juni 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 9 december 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de bijzondere procedurele noden van uw toenmalige partner R.(...). R.(...) zelf is ondertussen teruggekeerd naar El Salvador.

R.(...) zelf is ondertussen op vrijwillige basis met IOM teruggekeerd naar El Salvador. In El Salvador ging R.(...) op 20 december 2021 nog langs bij uw moeder om naar u te vragen. In maart 2022 ging R.(...) opnieuw langs bij uw moeder omdat hij zich wilde verontschuldigen voor alles wat hij u heeft aangedaan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), de klacht die u indiende bij de nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC) op 14 september 2019 en uw tewerkstellingsbewijs. Op 21 juli 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail nog een psychologisch attest. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud legde u screenshots van een WhatsApp-conversatie met uw moeder neer, een attest van de abortus die u pleegde en een e-mail gericht aan uw huisbaas. Op 27 juli 2022 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail nog enkele links naar artikels over abortus in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een psychologisch attest neer waarin te lezen valt dat u psychologische hulp zoekt omwille van stress, angst, onzekerheid, depressieve gevoelens en zelfmoordgedachten, er nog geen diagnose is maar u misschien lijdt aan posttraumatische stress. U verklaart hier zelf nog over dat u psychologische problemen hebt sinds u in België bent toegekomen (CGVS 3, p. 5). Hierbij dient vooreerst te worden benadrukt dat uit uw psychologisch attest en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud niet kan worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of om een coherent verhaal uiteen te zetten. U stelt verder ook dat u al psychologische problemen zou hebben sinds uw aankomst in België, maar blijkt uit uw dossier dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 16 oktober 2019; Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ, 16 oktober 2019), evenmin maakte u iets kenbaar van uw eigen psychologische problemen tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hoewel uit uw attest en verklaringen naar voren komt dat bij u een zeker psychisch lijden zou kunnen worden waargenomen, kan op grond van de elementen in uw dossier niet blijken dat dit een normale deelname aan de procedure zou verhinderen. Uit de door u afgelegde verklaringen op het CGVS blijkt immers uit niets dat u in wezen verhinderd zou zijn om ter zake de nodige concrete en verifieerbare elementen aan te reiken ter ondersteuning van de nood aan internationale bescherming die u stelt te hebben. Er wordt u bovendien meermaals benadrukt dat u kan zeggen wanneer u nood heeft aan een pauze, of er een probleem is, of u zich niet goed zou voelen, en u stelt op een bepaald moment dat u een beetje pijn heeft aan uw hoofd, maar dat u het gehoor kan verder zetten (CGVS 3, p. 2, 6, 11-12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

Wat betreft uw problemen met de bende MS dient vooreerst opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) en dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Om te beginnen wordt de door u beweerde vrees in verregaande mate ondermijnd door de vaststelling dat uw ex-partner G.(...) R.(...) G.(...) T.(...) (O.V. (...); CG (...)) samen met u is vertrokken uit El Salvador en om dezelfde reden als u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, alvorens afstand te doen van zijn verzoek en vrijwillig terug te keren naar El Salvador. Dat uw ex-partner oprecht zou hebben geloofd dat zijn leven of zijn grondrechten zo acuut in gevaar waren dat hij zijn herkomstland moest verlaten, in België internationale bescherming verzocht, en vervolgens besloot terug te keren naar El Salvador zonder de afloop van zijn procedure af te wachten, past in geen enkel logisch geheel.

Verder legt u geen coherente verklaringen af over wie uw ex-partner zou ontvoerd hebben. Zo verklaart u bij DVZ dat uw partner niet zeker was of hij was ontvoerd door mensen van de partij FMLN of mensen van de regering (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS verklaart u echter dat het om bendeleden van de MS zou gaan (CGVS 1, p. 5). U haalt aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u niet goed was voorbereid, en u een aantal zaken niet hebt gezegd omdat u dacht dat termen zoals bandia's en mara's niet zouden begrepen worden en u daarom sprak over personen (CGVS 1, p. 3). Deze uitleg is weinig overtuigend. Eerst en vooral kan er van u worden verwacht dat u vanaf het begin de volledige waarheid vertelt, ook bij DVZ. Bovendien bleek u tijdens uw eerste interview bij DVZ perfect in staat om te spreken over de FMLN, toch ook iets dat niet per se gekend is, en erbij te duiden dat dit een partij is (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Nog vreemder is dat u vervolgens dan weer wel verklaart dat u bij DVZ verteld heeft dat u werd opgebeld door de bende MS (CGVS 1, p. 3), iets dat weinig logisch is, als u er werkelijk niets zou hebben gezegd over bandia's of mara's. Dat u niet vanaf het begin duidelijk verklaringen aflegt over met wie u nu juist problemen had, en het plots om bendelen gaat, meer bepaald van de MS, terwijl u dit niet verwoord zou gekregen hebben bij DVZ, is niet acceptabel en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarbij legt u ook geen eenduidige verklaringen af over de eis die de ontvoerders aan u hebben meegedeeld toen ze u opbelden de dag van de vrijlating van uw partner. Bij DVZ vertelt u hier namelijk over dat de ontvoerders geëist zouden hebben dat uw ex-partner niet meer mocht deelnemen aan die protesten (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 1). Echter aan het CGVS stelt u het voor als dat hij niet meer mocht

terugkeren naar de zone waar het protest waarnaar hij was geweest had plaatsgevonden (CGVS 1, p. 15). U stelt hierover tijdens uw tweede interview nogmaals over dat de bendeleden u zeiden dat het niet langer toegelaten was voor uw ex-partner om nog naar de zone van de protestactie te gaan waar de MS actief is (CGVS 2, p. 4), en het dus niet zomaar over protesteren gaat zoals u dit bij DVZ voorstelde, maar over zijn aanwezigheid in een specifieke zone en de territoriale controle van de bende in die zone.

U liet het bovendien na om bij DVZ te vermelden dat de ontvoerders 5000 dollars zouden hebben geëist. Uw excuus, dat u een samenvatting diende te geven bij DVZ en u aan het CGVS verdere details kon vertellen, kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 8). Deze eis voor 5000 dollar kan immers hoegenaamd niet als een detail worden beschouwd. Jullie zouden namelijk jullie huis in Santa Tecla hebben verlaten en naar Soyapango zijn verhuisd net omdat ze dit bedrag van uw toenmalige partner eisten en jullie spaargeld ontoereikend was (CGVS 1, p. 5-6). Het gedrag van de bendeleden zoals u het voorstelt kan ook hoegenaamd niet overtuigen. Zo zouden ze telefonisch contact met u hebben opgenomen, maar helemaal niets hebben vermeld van deze 5000 dollar (CGVS 1, p. 15). Ze zouden R.(...) gewoonweg hebben laten gaan, met de boodschap dat hij hen nog 5000 dollar moest betalen, hem nog eens opbellen om hem hieraan te herinneren, maar geven jullie op deze manier wel ruimschoots de tijd om gewoonweg te vertrekken en hen zo helemaal niets te moeten betalen (CGVS 1, p. 15, 18).

Verder kunnen ook uw verklaringen over het gedrag van uw partner niet overtuigen. Zo is het al eerst bevreemdend dat uw partner geen medische hulp zou hebben gezocht, temeer omdat u ook verklaarde dat hij er toen u hem terugzag erg aan toe was (CGVS 1, p. 15) en de bendeleden die hem hadden meegenomen hem ook regelmatig geslagen hadden (CGVS 1, p. 18). U stelt hierover dat uw ex-partner dit niet wilde doen omdat hij niet wilde buitenkomen omwille van het geld dat de bendeleden nog van hem zouden hebben gevraagd (CGVS 1, p. 7). Het is dan toch uitermate vreemd dat uw ex-partner wel vanaf 23 september 2019 terug is gaan werken (CGVS 1, p. 7, p. 16), zeker gezien de bendeleden wisten waar hij werkte (CGVS 1, p. 18; CGVS 3, p. 14). Hiernaar gevraagd, stelt u dat jullie geld nodig hadden, en jullie dus moesten blijven werken en de bank van R.(...) in het winkelcentrum lag waardoor het veilig was (CGVS, p. 14). Deze uitleg is echter onvoldoende, gezien jullie op dat moment niet aan de eis van de bendeleden hadden voldaan en jullie bovendien hiervoor verhuisd waren (CGVS 1, p. 5). Dat uw partner enerzijds niet buiten wilde komen voor medische hulp, maar anderzijds wel het risico zou nemen om terug te gaan werken, is niet aannemelijk en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede.

U beweert verder op 18 september 2019 in San Jose 2, Soyapango te zijn gaan wonen en hier te hebben verbleven tot aan uw vertrek op 7 oktober 2019 (CGVS 1, p. 5). Vreemd genoeg vertelde u bij DVZ, gevraagd naar uw woonplaatsen, dat u er slechts een week verbleven zou hebben (DVZ verklaring, p. 5, punt 10), terwijl u op het CGVS beweert er eigenlijk drie weken verbleven te hebben (CGVS 1, p. 5). Uit uw huurcontract blijkt echter dat dit document al zou zijn opgesteld en ondertekend door uw ex-partner op 9 augustus 2019 om vanaf 19 september 2019 de woning te huren in San Jose 2, van Marisela Torres. Nochtans zou u maar verhuisd zijn naar Soyapango omwille van de problemen die u heeft gehad, en vonden deze problemen plaats na 9 augustus 2019 (CGVS 2, p. 8). Dat de informatie uit dit document niet strookt met uw verklaringen aan het CGVS is onacceptabel en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit. Dat u bovendien bij DVZ ook niets vermeldde over de problemen die uw partner zou hebben gehad met de bende 18 in de periode dat jullie in Soyapango verbleven, terwijl u hiervan zegt dat jullie hier net door besloten het land te verlaten (CGVS 1, p. 9, p. 16-17), ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

U beweert verder na de verdwijning van uw partner klacht te hebben ingediend bij de PNC. Ondanks dat u beweert op dat moment nog niet te weten wat er met uw partner was gebeurd, en u dacht dat uw ex-partner gewoon vermist was en u bovendien zelfs dacht dat er misschien een ongeval was gebeurd (CGVS 1, p. 12), is er in deze klacht toch al sprake van 'vrijheidsberoving'. Hiermee geconfronteerd, poneert u simpelweg dat u hier geen antwoord op kan geven, u die aangifte bent gaan indienen omdat u R.(...) zocht en de politieman dit heeft opgeschreven (CGVS 3, p. 13). Het is daarbij ook op zijn minst vreemd te noemen, dat u al alle vertrouwen in de politie had verloren, de bende MS u zelfs al zou hebben laten weten dat ze wisten over uw klacht, en uw ex-partner er toch nog op stond om nogmaals klacht in te dienen bij de politie. Dat hij enerzijds genoeg vertrouwen had in de politie om toch nog klacht in te dienen, en er ook vertelde over de informatie die was doorspeeld, maar jullie vervolgens dan geen enkele moeite meer deden om deze klacht op te volgen en het land verlieten, past niet in een logisch geheel (CGVS 2, p. 8; CGVS 3, p. 13).

Bovendien dient er ook bij deze klacht opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met wat in de klacht te lezen valt. Zo valt er in de klacht te lezen dat uw ex-partner zijn ontvoerders had horen zeggen dat ze van de MS waren (document 4). U wordt echter gevraagd naar wat uw ex-partner zijn ontvoerders heeft horen zeggen, en stelt hier slechts over dat hij bendejargon zou hebben gehoord (CGVS 2, p. 3), maar vermeldt hier helemaal niet bij dat uw partner zo ook zou hebben opgevangen dat het om de bende MS ging (CGVS 2, p. 3). Dat ook hier uw verklaringen niet coherent over zijn, plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw ex-partner als blogger over de corruptie in uw land op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat er toch wel vragen rijzen bij de timing van de blog en facebookpagina van uw ex-partner, gezien deze minder dan drie maanden voor uw vertrek op 7 oktober 2019 opgericht werden (CGVS 1, p. 8, 9), en u, wat betreft de eerdere interesse van uw ex-partner, niet verder komt dan blote beweringen.

Wat betreft de vrees voor uw ex-partner dient er als eerste op gewezen te worden dat uit het medisch attest dat uw partner in kader van zijn verzoek neerlegde wel te lezen valt dat hij zou lijden aan posttraumatische stress en last zou hebben van hallucinaties door zijn slechte behandeling in El Salvador en in zijn dossier van Fedasil te lezen valt dat hij verminkte mensen en kinderen ziet, dat ze naar hem staren maar geen kwaad doen. Echter valt er nergens iets te lezen over uw beweringen dat uw ex-partner stemmen zou horen die zeggen u te vermoorden. Evenmin legt u hier zelf enige documenten van neer. In dit verband moet er ook worden benadrukt dat het zeer vreemd is dat ondanks dat uw partner ook al in België gedreigd zou hebben u te ontvoeren, u voor een paardenkoets te gooien en u zelfs te doden, u op geen enkel moment zelf naar de politie bent gestapt en aangifte indiende (CGVS 3, p. 7, 9-10). De uitleg dat u weet dat hij ziek is (CGVS 3, p. 7), is onafdoende. Als u echter werkelijk een vrees koestert ten aanzien van uw ex-partner, kan er van u verwacht worden dat u ook de bescherming zou inroepen van de overheid, temeer omdat u op dat moment in België verbleef.

Verder dient er benadrukt te worden dat sinds de terugkeer van uw ex-partner naar El Salvador, u geen contact meer heeft gehad met hem (CGVS 3, p. 8). U stelt hierover zelf dat R.(...) geen enkele poging heeft gedaan om u te contacteren. U zou hem dat laatste keer dat u hem zag, gezegd hebben dat u naar de politie zou gaan als hij u nog probeerde te contacteren en vertelt dat u hem geblokkeerd heeft op Facebook en u een nieuw WhatsAppnummer heeft (CGVS 3, p. 8). Het CGVS stelt echter vast dat u nog steeds een Facebookprofiel heeft onder uw eigen naam, waar mensen u op kunnen contacteren en er dus niets is dat uw ex-partner ervan weerhoudt om u te contacteren met een nieuw profiel, mocht hij dit werkelijk willen (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is in dit verband ook vreemd dat hij naar uw moeder zou gaan om te vragen naar uw nummer omdat hij u niet meer kon contacteren, maar verder geen enkele poging deed om u via Facebook te contacteren (CGVS 3, p. 4).

Verder rijzen er vragen bij uw verklaringen over wat er nog gebeurd zou zijn nadat uw ex-partner terugkeerde naar El Salvador. U verklaart hierover dat R.(...) uw moeder nog twee maal zou zijn gaan opzoeken (CGVS 3, p. 4). Het is bevreemdend dat u uw moeder niet verder inlichtte over de situatie met uw ex-partner. Uw uitleg dat uw moeder leidt aan algemene angsten en u niet bij haar kan zijn als u het haar vertelt, u ook niet weet hoe u het haar moet vertellen, u niet wil dat zij zich slecht voelt (CGVS 3, p. 8), is niet overtuigend, gezien uw moeder wel degene is die door hem wordt benaderd in El Salvador. Wat betreft de WhatsApp-berichten die u hierover neerlegt, moet erop gewezen te worden dat dergelijke berichten niet kunnen dienen als bewijs van uw problemen, gezien uw moeder bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd, en dergelijke berichten ook gemakkelijk vervalst kunnen worden.

Wat betreft de abortus die u in België heeft gepleegd, en waar uw advocaat over aanhaalt dat u hierdoor in El Salvador een vrees voor vervolging heeft omdat abortus in alle omstandigheden verboden is en u hierdoor in de gevangenis kan belanden (CGVS 3, p. 15), dient er eerst al te worden benadrukt dat dit slechts geweten is door uw psycholoog en door uw ex-partner, en het louter hypothetisch is dat hij dit zou doorvertellen (CGVS 3, p. 15).

Verder blijkt uit de informatie waar het CGVS over beschikt dat er geen gevallen bekend zijn in El Salvador waarbij dat iemand werd vervolgd omwille van een abortus gepleegd in het buitenland en beschuldigingen van abortus bovendien uiterst moeilijk zijn om te bewijzen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw tewerkstellingsbewijs hebben slechts betrekking op uw identiteit en werk, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Ook deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De screenshots van de blog en Facebookpagina van uw partner hebben slechts betrekking op het bestaan van de blog en Facebookpagina. Ook dit staat hier momenteel niet ter discussie.

Ook de opmerkingen die u liet overmaken aan het CGVS door uw advocaat op 1 februari 2021, 2 februari 2021 en 8 augustus 2022 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster vat haar betoog aan door te stellen dat de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de commissaris-generaal. Zij stelt dat de beoordeling van een verzoek om internationale

bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en wijst op de inhoud van artikel 48/6, § 4-5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft aan dat zij het oordeel van verwerende partij betwist. In dit kader benadrukt zij vooreerst de psychologische problemen die haar ex-partner heeft gekend en dat hij hierdoor vrijwillig is teruggekeerd naar El Salvador. Hierbij wijst zij bijkomend op zijn mentale kwetsbaarheid die de reden was van zijn terugkeer en het feit dat zij met hem sinds zijn terugkeer geen contact heeft gehad. Vervolgens uit verzoekster haar ongenoegen met de beoordeling dat zij tegenstrijdige of onduidelijke verklaringen aflegde. Zij wijst er vooreerst op dat zij dermate frequent en op verschillende tijdstippen werd ondervraagd dat het onvermijdelijk is dat er verschillen opgetreden zijn. Daarenboven wijst zij erop dat zij drie jaar geleden El Salvador verliet en hier in België moeilijkheden heeft gekend zoals haar psychische toestand, de breuk met haar partner en de abortus die zij heeft ondergaan. Verder stelt zij dat zij aan haar medewerkingsverplichting heeft voldaan. Zo heeft zij de vermelde verschillen zo veel mogelijk geduid, de vermeende omissies in hun context geplaatst en de vermeende tegenstrijdigheden trachten toe te lichten. Verzoekster gaat vervolgens in op de omstandigheden waarin haar onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: 'de DVZ') is verlopen. Zij meent dat deze niet correct waren wegens het gebrek aan ondersteuning en dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt zodat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid zijn opgesteld. Verzoekster meent ook dat de verschillen tussen haar verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet van aard zijn om de geloofwaardigheid te ontnemen aan haar asielrelaas. Zij stelt dat niet kan vastgesteld worden dat zij bij de DVZ heeft verklaard dat zij slechts een week in S. J. 2, Soyapango woonde doordat dat gedeelte van de vragenlijst niet door haar werd ondertekend en doordat zij hiervan geen kopie kreeg. In dit kader wijst verzoekster op artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet en de daarin bepaalde regels omtrent het handtekenen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoekster betoogt dat de vragenlijst haar niet werd voorgelegd ter ondertekening. Voorts benadrukt verzoekster ook haar kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw en persoon met beperkte financiële middelen. Hierbij verwijst zij naar de COI Focus *"El Salvador Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020 waarin te lezen staat dat El Salvador het meest gewelddadige land van Latijns-Amerika ten opzichte van vrouwen is geworden en naar andere gegevens met betrekking tot de situatie voor vrouwen in El Salvador. Ten slotte haalt verzoekster aan dat zij wegens haar socio-economische situatie in El Salvador in een situatie van zeer vergaande materiële deprivatie terecht zou kunnen komen.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoekster in hoofddeorde haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt zij haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt als bijlages bij haar verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (bijlage 1) en een bewijs van juridische tweedelijnsbijstand (bijlage 2).

3. Aanvullende nota

Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: (i) een doktersattest van 10 februari 2023 en (ii) een kopie van een klacht die verzoeksters moeder indiende bij de Salvadoraanse autoriteiten tegen verzoeksters ex-partner op 18 november 2022.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform*, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reël risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sonsonate. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoekster kopieën van haar paspoort en identiteitskaart voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). De Raad stelt vast dat de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoekster niet betwist wordt door verwerende partij.

6.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door bendes, haar ex-partner en de Salvadoraanse gemeenschap. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen ging haar toenmalige partner naar een manifestatie tegen corruptie op 14 september 2014 en werd hij daarna ontvoerd. Toen hij niet thuiskwam ging verzoekster op zoek naar hem en ging zij uiteindelijk aangifte doen van zijn verdwijning bij de politie. De politie bleef passief na deze aangifte. Nadat verzoekster nog enkele dagen had gezocht werd zij gebeld door de gijzelaars van haar toenmalige partner. Zij lieten haar weten dat zij op de hoogte waren van verzoeksters aangifte bij de politie en dat haar toenmalige partner vrijgelaten zou worden, maar dat hij niet meer naar manifestaties mocht gaan. Diezelfde dag kwam verzoeksters toenmalige partner thuis en vertelde hij haar dat hij binnen een dag tijd 5000 dollar moest betalen voor zijn vrijlating. Hierop verhuisden verzoekster en haar toenmalige partner naar de kolonie S. J. in Soyapango. Enkele dagen later gingen beiden terug aan het werk. Ook diende verzoeksters ex-partner een klacht in bij de politie. Kort na hun verhuis werd verzoeksters ex-partner onderweg naar huis door een lid van de bende 18 aangesproken.

Toen deze achterhaalde dat verzoeksters ex-partner afkomstig was uit een wijk die aan de bende MS 13 toebehoorde, bedreigde hij hem met de dood. Hierop besloten verzoekster en haar ex-partner om El Salvador te verlaten. Zij verlieten El Salvador via de luchthaven op legale wijze op 7 oktober 2019, kwamen in België aan op 9 oktober en deden op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming. In het opvangcentrum waar zij verbleven kreeg verzoeksters ex-partner psychologische problemen. Hij hoorde stemmen en zag personen die er niet waren en gedroeg zich agressief tegenover verzoekster. Zij besloten uiteen te gaan en zagen elkaar nog enkele keren waarbij hij verhulde bedreigingen tegenover haar uitte. In 2020 bleek verzoekster zwanger te zijn, maar haar ex-partner overtuigde haar dat het beter was de zwangerschap stop te zetten. Verzoeksters ex-partner keerde met de steun van IOM vrijwillig terug naar El Salvador waar hij verzoeksters moeder tweemaal ging opzoeken. Verzoeksters moeder diende een klacht in bij de Salvadoraanse politie tegen verzoeksters ex-partner.

De Raad stelt vooreerst vast dat met betrekking tot verzoeksters bijzondere procedurele noden in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Verzoekster legde door middel van een email van 21 juli 2022 een psychologisch attest opgesteld op dezelfde datum neer opgesteld door G. S., Director, Solentra VZW. Hierin wordt onder meer gesteld dat verzoekster sinds 6 juli 2022 psychologische zorg krijgt van de VZW Solentra, dat zij een Stress Reduction Program onderging en dat tijdens de consultatie werd vastgesteld dat stress, depressie en angst een significant effect hebben op haar leven. Verder wordt in het attest vermeld dat verzoekster kampt met onder meer nachtmerries, slaapproblemen, een gevoel van isolatie en suïcidale gedachten en dat, alhoewel nog geen diagnose kan worden gegeven, de klinische impressie suggereert dat verzoekster mogelijk lijdt aan post traumatic stress disorder (PTSD).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeksters psychologische problemen en de impact hiervan op haar deelname aan het persoonlijk onderhoud als volgt gemotiveerd: *“U legt een psychologisch attest neer waarin te lezen valt dat u psychologische hulp zoekt omwille van stress, angst, onzekerheid, depressieve gevoelens en zelfmoordgedachten, er nog geen diagnose is maar u misschien lijdt aan posttraumatische stress. U verklaart hier zelf nog over dat u psychologische problemen hebt sinds u in België bent toegekomen (CGVS 3, p. 5). Hierbij dient vooreerst te worden benadrukt dat uit uw psychologisch attest en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud niet kan worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of om een coherent verhaal uiteen te zetten. U stelt verder ook dat u al psychologische problemen zou hebben sinds uw aankomst in België, maar blijkt uit uw dossier dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 16 oktober 2019; Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ, 16 oktober 2019), evenmin maakte u iets kenbaar van uw eigen psychologische problemen tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hoewel uit uw attest en verklaringen naar voren komt dat bij u een zeker psychisch lijden zou kunnen worden waargenomen, kan op grond van de elementen in uw dossier niet blijken dat dit een normale deelname aan de procedure zou verhinderen. Uit de door u afgelegde verklaringen op het CGVS blijkt immers uit niets dat u in wezen verhinderd zou zijn om ter zake de nodige concrete en verifieerbare elementen aan te reiken ter ondersteuning van de nood aan internationale bescherming die u stelt te hebben. Er wordt u bovendien meermaals benadrukt dat u kan zeggen wanneer u nood heeft aan een pauze, of er een probleem is, of u zich niet goed zou voelen, en u stelt op een bepaald moment dat u een beetje pijn heeft aan uw hoofd, maar dat u het gehoor kan verder zetten (CGVS 3, p. 2, 6, 11-12). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De Raad stelt vast dat uit het psychologisch attest kan blijken dat verzoekster met psychologische problemen kampt, maar dat hierin verder geen beoordeling wordt gemaakt van de mate waarin deze problemen verzoekster al dan niet zouden verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure en het persoonlijk onderhoud. Verzoekster zelf gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 26 juli 2022 aan dat *“ik ben niet de beste versie van mijzelf op het moment. Maar ik weet dat ik dit verhoor moet afleggen”* (notities PO III, p. 2). Uit het verslag blijkt ook dat verzoekster op sommige ogenblikken emotioneel werd, maar nergens gaf zij aan dat zij zich niet (langer) in staat voelde om het persoonlijk onderhoud voort te zetten. Evenmin kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat dit problematisch zou zijn verlopen of dat er problemen zouden geweest zijn met de aanwezige tolk waardoor zij verhinderd zou geweest zijn om haar vrees voor vervolging of ernstige schade in geval van

terugkeer naar El Salvador op coherente wijze uiteen te zetten. Zonder de psychologische problemen van verzoekster op enigerlei wijze te minimaliseren, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht werd geconcludeerd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van de onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift deze beoordeling ongemoeid wordt gelaten en er verder geen concrete elementen worden aangebracht die hier anders over zouden doen denken.

6.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoeksters verklaringen, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een vrees voor vervolging dient te koesteren in El Salvador.

6.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met bende MS en bende 18 als gevolg van de activiteiten van haar ex-partner in El Salvador voor haar vertrek in oktober 2019 niet aannemelijk maakt. Hierover wordt in de bestreden beslissing onder meer overwogen dat :

(i) verzoeksters vrees ondermijnd wordt door het feit dat haar ex-partner, die om dezelfde redenen als verzoekster een beschermingsverzoek heeft ingediend, vrijwillig is teruggekeerd naar El Salvador en dit zonder het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten;

(ii) verzoekster geen coherente verklaringen wist af te leggen over wie haar ex-partner ontvoerd zou hebben nu zij bij de DVZ verklaarde dat hij ontvoerd werd door mensen van de partij FMLN of van de regering terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat bendeleden van MS13 de schuldigen waren en dat verzoeksters uitleg dat dacht dat termen zoals mara's niet begrepen zouden worden en daarom over personen sprak, weinig overtuigend is omdat zij bij de DVZ wel in staat bleek om te spreken over FMLN, wat ook niet per se gekend is en bovendien verklaart dat zij bij de DVZ wel heeft gezegd dat zij werd opgebeld door de bende MS, wat weinig logisch is als zij er werkelijk niets zou hebben gezegd over mara's;

(iii) verzoekster geen eenduidige verklaringen wist af te leggen over de boodschap die de ontvoerders haar gegeven zouden hebben omtrent de vrijlating van haar toenmalige partner aangezien zij bij de DVZ stelde dat haar verteld werd dat haar ex-partner niet meer mocht deelnemen aan betogingen terwijl zij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat haar meegedeeld werd dat haar ex-partner niet mocht terugkeren naar de zone waar het protest had plaatsgevonden;

(iv) verzoekster bij de DVZ naliel te vermelden dat er 5000 dollar geëist werd voor de vrijlating van haar ex-partner wat niet als een detail kan worden beschouwd omdat zij omwille van dit bedrag zouden verhuisd zijn en verzoeksters verklaring dat zij bij de DVZ niet in detail kon treden niet kan overtuigen en de werkwijze die verzoekster aan de bende toeschreef, namelijk dat zij haar ex-partner gewoonweg lieten gaan met de boodschap dat hij later 5000 dollar moest betalen, niet geloofwaardig is;

(v) verzoeksters verklaringen over het gedrag van haar ex-partner niet geloofwaardig zijn aangezien zij verklaarde dat hij geen medische hulp zocht hoewel hij er erg aan toe was omdat hij niet wilde buiten komen, maar wel ging werken terwijl de bendeleden zouden geweten hebben waar hij werkte;

(vi) verzoeksters verklaringen over waar zij en haar toenmalige partner zouden gewoond hebben na zijn ontvoering niet overeenkomen met de data vermeld op de huurovereenkomst die zij zelf neerlegde en verzoekster zelf ook niets vermeldde over de problemen die haar ex-partner gekend zou hebben met de bende 18 in hun nieuwe wijk;

(vii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de contacten die zij en haar ex-partner met de politie hadden niet geloofwaardig zijn, aangezien de aangifte die zij deed bij de politie van de verdwijning van haar man "*vrijheidsberoving*" als aangegeven misdrijf bevat terwijl verzoekster volgens haar relaas op dat moment dacht dat haar ex-partner verdwenen was, maar niet wist dat hij ontvoerd was het op zijn minst vreemd te noemen is dat verzoeksters ex-partner aangifte zou gaan doen bij de politie terwijl zij al alle vertrouwen in de politie had verloren en de bende haar al snel had laten weten dat zij aangifte had gedaan;

(viii) het profiel van verzoeksters ex-partner als blogger over corruptie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

De Raad stelt vast dat bovenstaande vaststellingen omstandig zijn gemotiveerd, de kern van verzoeksters vluchtrelaas inzake de problemen die de directe aanleiding zouden geweest zijn voor het vertrek van verzoekster en haar ex-partner in oktober 2019 uit El Salvador betreffen en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande motieven.

Waar verzoekster argumenteert dat de terugkeer van haar ex-partner zijn persoonlijke beslissing is die werd genomen onder de psychische druk die hij kende en dat rekening moet worden gehouden met zijn

mentale kwetsbaarheid die de reden zou zijn geweest voor zijn terugkeer en niet omdat de situatie in El Salvador voor hem veilig zou zijn, kan niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat de redenen waarom verzoekster en haar ex-partner in oktober 2019 uit El Salvador vertrokken zijn dezelfde zijn en ook verzoeksters initiële verzoek om internationale bescherming gebaseerd was enerzijds op de ontvoering van verzoeksters toenmalige partner door de bende MS en de bedreiging door de een bendelid van bende 18 omdat hij uit een zone van een rivaliserende bende zou komen. Het is niet betwist dat verzoeksters ex-partner heeft geopteerd voor een vrijwillige terugkeer naar El Salvador en daarvoor een beroep heeft gedaan op IOM. De Raad stelt vast dat tijdens zijn verblijf in België verzoeksters ex-partner in behandeling was bij een psycholoog en dat bij hem een ernstige psychologische problematiek werd vastgesteld. In zijn vernietigingsarrest stelde de Raad vast dat met betrekking tot verzoeksters beschermingsverzoek onvoldoende rekening werd gehouden met de mentale problemen van verzoeksters toenmalige partner. Evenwel dient ook te worden vastgesteld dat hoewel haar voormalige partner ondertussen reeds 2 jaar terug is gekeerd naar El Salvador, er geen elementen worden bijgebracht door verzoekster in het kader van de huidige procedure waaruit kan blijken dat hij in deze periode problemen zou gehad hebben met de bendes die hem en verzoekster in 2019 zouden hebben bedreigd en een bedrag van 5.000 dollar zouden hebben geëist. Verzoekster maakt daarentegen enkel gewag van het feit dat hij haar moeder tweemaal zou bezocht hebben in deze periode en beroept zich heden voornamelijk op een vrees voor vervolging of ernstige schade door haar ex-partner. Zelfs indien de ex-partner door zijn mentale problemen ertoe zou gebracht zijn om terug te keren naar El Salvador, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat er ondanks zijn terugkeer niets er op wijst dat hij problemen zou hebben gekend met zijn beweerde belagers, wat de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, die volledig zijn gebaseerd op de ontvoering van haar ex-partner door de bende MS en de problemen met een bendelid van bende 18 in hun wijk, reeds op de helling zet.

Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden in het algemeen probeert te verklaren door te stellen dat zij dermate frequent en op verschillende tijdstippen werd ondervraagd en dit onvermijdelijk tot gevolg heeft dat er verschillen kunnen optreden, stelt de Raad vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen met betrekking tot wie haar ex-partner zou hebben ontvoerd, de vaststelling dat zij bij de DVZ niet vermeldde dat de ontvoerders 5.000 dollar zouden hebben geëist en dat zij enerzijds verklaarde dat haar ex-partner zich niet wilde laten behandelen na de ontvoering omdat hij niet meer buiten durfde komen, maar anderzijds wel ging werken vanaf 23 september 2019, de kern van haar vluchtrelaas betreffen. Dat zij eenmaal op de DVZ en driemaal op het CGVS werd geïnterviewd doet geen afbreuk van aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en verklaart niet waarom zij geen melding maakte van de 5.000 dollar die werd geëist, wat niet alleen een aanzienlijk bedrag is maar ook de reden waarom zij beslisten onmiddellijk te verhuizen. Verzoekster biedt geen redelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden noch voor het feit dat zij een cruciaal element als het geëiste bedrag van 5.000 dollar niet vermeldde bij de DVZ. Dat zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hen werd gezegd tijdens het interview van de DVZ dat zij een samenvatting moest geven en dat zij zich concentreerde op de hoofdzaken omdat zij later meer details kon geven, biedt geen verschoning, nu haar voorafgaandelijk aan het interview bij DVZ werd uitgelegd dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de eis om 5.000 dollar te betalen niet als een van de voornaamste feiten in het vluchtrelaas kan worden beschouwd in het licht van het geheel van verzoeksters verklaringen. Zo de loutere vermelding van "*vrijheidsberoving*" op de klacht ingediend door verzoekster op het ogenblik dat haar voormalige partner vermist werd niet noodzakelijk als een contraindicatie van geloofwaardigheid moet worden beschouwd, nu het ook om een materiële vergissing van de dienstdoende politieman kan gaan, wordt in het verzoekschrift verder geen enkel verweer gevoerd tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat het op zijn minst vreemd te noemen is dat verzoeksters voormalige partner er toch nog op stond een klacht in te dienen op een ogenblik dat verzoekster zelf alle vertrouwen in de politie had verloren en de bende MS haar zelfs had laten weten dat zij op de hoogte waren van het feit dat verzoekster aangifte had gedaan van de verdwijning van haar voormalige partner.

Ook waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht uit te leggen door te verwijzen naar de moeilijke omstandigheden waarmee zij sinds haar vertrek uit El Salvador mee te maken heeft gehad zoals de breuk met haar partner, haar psychologische toestand en de abortus die zij onderging, stelt de Raad vast dat deze omstandigheden de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in haar verklaringen niet kunnen verschonen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift op algemene wijze het verloop van het interview bij de DVZ bekritiseert, kan dit betoog haar tegenstrijdige verklaringen over de problemen van haar ex-partner en

verzoekster met de bendes in El Salvador, die tot de kern van haar asielrelaas behoren, niet rechtvaardigen. In zoverre zij stelt dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman dient erop gewezen dat verzoekster niet concreet aantoonde op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij zowel de vragenlijst CGVS als de Verklaring DVZ, nadat deze haar werden voorgelezen in het Spaans door de aanwezige tolk, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen. Verder merkt de Raad op dat waar verzoekster verwijst naar een “*handgeschreven*” vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die haar zou zijn voorgelegd, dit niet kan blijken uit het administratief dat het normale voorgedrukte formulier “*vragenlijst*” bevat waarop de antwoorden van verzoeksters zijn getypt. Verzoeksters (algemene) verwijzingen naar de omstandigheden en het verloop van het interview bij de DVZ kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet verschonen.

Daarenboven blijkt dat verzoekster bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen substantiële opmerkingen formuleerde inzake het verloop van het interview bij de DVZ. Integendeel gaf zij er meermaals expliciet aan dat haar interview bij de DVZ goed was verlopen en stelde zij ook de tolk bij de DVZ goed te hebben begrepen (notities PO 1, p. 2, notities PO 2, p. 2). Dat verzoekster, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, hierop terugkomt en laat uitschijnen dat zich bij de DVZ allerlei problemen zouden hebben voorgedaan, is derhalve niet ernstig.

Tenslotte merkt de Raad nog op dat verzoeksters betoog met betrekking tot haar verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en het gewicht of bewijswaarde dat hieraan al dan niet zou mogen gehecht worden, verder geen enkele afbreuk doet aan de overige motieven in de bestreden beslissing die terecht wijzen op een aantal ongerijmdheden in verzoeksters relaas, die de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten evenzeer ondermijnen en waarvan reeds werd vastgesteld dat verzoekster hiertegen geen ernstig verweer voert.

De door verzoekster neergelegde klacht omtrent de verdwijning van haar ex-partner, het psychologisch attest en het e-mailverkeer met haar huisbaas in El Salvador zijn niet van aard om bovenstaande analyse om te buigen. Zoals aangehaald tast de terugkeer van verzoeksters ex-partner naar El Salvador en het feit dat er verder geen enkele aanwijzing is dat hij omwille van de beweerde ontvoering en afpersing actueel problemen zou hebben met de bende, reeds de geloofwaardigheid van de aangehaalde ontvoering en afpersing aan. De klacht bij de politie bevat de weerslag van verzoeksters verklaringen over de verdwijning van haar ex-partner. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat na deze klacht verder onderzoek zou zijn verricht over de aangehaalde feiten, zodat uit deze klacht als dusdanig niets kan worden afgeleid over de waarachtigheid van deze feiten. Het psychologisch attest dat betrekking heeft op haar ex-partner toont aan dat deze met psychologische problemen kampte toen hij in België verbleef, maar dit wordt als dusdanig niet betwist. Het email verkeer met de huisbaas heeft betrekking op de betaling van achterstallige huur en doet verder geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing over het tijdstip van de daadwerkelijke verhuis van verzoekster en haar ex-partner.

6.3.2. Verzoekster beroept zich eveneens op haar vrees haar voormalige partner in geval van terugkeer naar El Salvador. Verzoekster verklaarde hierover dat haar voormalige partner toen hij nog in België verbleef, ernstige psychologische problemen kende en hiervoor ook behandeld werd en medicatie kreeg. In de medische stukken in het rechtsplegingsdossier met betrekking tot haar voormalige partner leest de Raad dat haar ex-partner leed aan hallucinaties en stemmen in zijn hoofd en dat hij hiervoor medicatie kreeg. In het doktersattest van 10 februari 2023 opgesteld door de huisarts van verzoeksters voormalige partner toen hij in België verbleef, wordt bevestigd dat hij leed aan hallucinaties en paranoia en dat hij aan zijn arts vertelde dat stemmen in zijn hoofd hem zegden zijn toenmalige partner te vermoorden (zie aanvullende nota verzoekster, stuk 1).

Zo uit deze stukken blijkt dat verzoeksters voormalige partner ernstige mentale problemen had en het attest van zijn dokter strookt met verzoeksters verklaringen hierover tijdens de zitting van de Raad van 25 november 2021, stelt de Raad vast dat haar toenmalige partner ermee instemde dat zij elk in een aparte woning zouden verblijven en hij het zelf ook beter vond dat zij elk hun eigen weg zouden gaan (opmerkingen verzoekster bij notities persoonlijk onderhoud, paragraaf 24). Er dient ook vastgesteld te worden dat verzoekster nooit bescherming heeft gezocht bij de Belgische autoriteiten tegen haar voormalige vriend (notities PO 3, p. 7, 9-10). De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoekster zich in een zeer onzekere situatie bevond en haar toenmalige partner niet nog meer in de problemen wou brengen door een officiële klacht in te dienen tegen hem. Hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat verzoekster zich niet daadwerkelijk onveilig voelde omwille van hetgeen haar voormalige vriend haar vertelde of dat haar angstgevoelens niet oprecht zouden zijn. De vaststelling dat haar toenmalige partner

voor zijn vrijwillige terugkeer naar El Salvador leed aan hallucinaties en stemmen hoorde die hem zegden dat hij haar moest vermoorden betekent evenwel niet dat verzoekster een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade vanwege haar ex-partner aannemelijk maakt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar El Salvador. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geen melding maakt van fysieke agressie vanwege haar voormalige partner toen hij zich nog in België bevond en het steeds bij woorden bleef. Daarmee wil de Raad geenszins de impact van het ziektebeeld van haar toenmalige partner noch de impact van zijn woorden op haar gemoedstoestand onderschatten, maar er kan niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat verzoekster zelf verklaart dat zij na een zekere periode opnieuw instemde om haar toenmalige partner te ontmoeten en ook bezorgd om hem was. Er ligt geen verdere informatie voor met betrekking tot de huidige medische situatie van verzoeksters ex-partner en de evaluatie van zijn in België in 2021 vastgestelde ziektebeeld. Uit de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de twee gelegenheden waarop haar ex-partner haar moeder die in El Salvador verblijft, opzoekt, kan evenwel niet worden afgeleid dat hij actueel een bedreiging voor verzoekster zou vormen.

Uit deze verklaringen blijkt dat hij tweemaal verzoeksters moeder opzoekt, maar dat deze contacten volledig vreedzaam verliepen (notities PO 3, p. 4). Daarbij dient aangestipt te worden dat zij verklaart dat haar ex-partner zich verontschuldigd zou hebben tegenover verzoeksters moeder voor wat hij verzoekster heeft aangedaan. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster en haar ex-partner sinds zijn terugkeer naar El Salvador geen enkel rechtstreeks contact hebben gehad (notities PO 3, p. 8). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing werd door het CGVS vastgesteld *“dat u nog steeds een Facebookprofiel heeft onder uw eigen naam, waar mensen u op kunnen contacteren en er dus niets is dat uw ex-partner ervan weerhoudt om u te contacteren met een nieuw profiel, mocht hij dit werkelijk willen (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is in dit verband ook vreemd dat hij naar uw moeder zou gaan om te vragen naar uw nummer omdat hij u niet meer kon contacteren, maar verder geen enkele poging deed om u via Facebook te contacteren (CGVS 3, p. 4).”*

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing inzake haar vrees voor haar ex-partner in geval van terugkeer naar El Salvador en in het verzoekschrift en haar aanvullende nota geen concrete elementen aanbrengt die bovenstaande analyse kunnen ombuigen. Bijkomend wijst de Raad erop dat wat het bij aanvullende nota neergelegde doktersattest betreft, een arts enkel symptomen van een bepaald ziekte beeld kan vaststellen maar geen vaststellingen kan doen met betrekking tot het gevaar dat verzoekster al dan niet zou lopen in El Salvador wegens haar ex-partner.

Wat betreft de klacht bij de politie, waarover verzoekster ter zitting verklaart dat het een klacht betreft tegen haar voormalige partner ingediend door haar moeder, stelt de Raad vast dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling en dat hij dus geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en dit stuk in toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement uit de debatten wordt geweerd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin aantoont dat zij, in geval zij na een terugkeer naar El Salvador zich bedreigd zou voelen door haar voormalige partner, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten.

In het voorliggende verzoekschrift kaart verzoekster ook haar persoonlijke kwetsbaarheid aan als alleenstaande vrouw. Zij verwijst hierbij in het bijzonder naar het feit dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen is genormaliseerd. Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht, blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging of ernstige schade waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen, enkel en alleen omdat zij vrouw is. Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico in hoofdte van verzoekster vast te stellen. De verzoekster om internationale bescherming moet immers concreet aantonen in haar individuele omstandigheden dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet tegen dewelke de overheid van de staat waarvan zij de nationaliteit bezit haar niet kan of wil beschermen.

Dit wordt tevens bevestigd in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van 15 maart 2016 waarin staat te lezen: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds”* (p. 38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie.

De vrees van verzoekster moet bijgevolg geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Gelet op het voorgaande en bij gebrek aan andere elementen, slaagt verzoekster er evenwel niet in zulk risico te concretiseren dan wel aannemelijk maken. Ook met de loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon slaagt zij er niet in om een vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en het feit dat zij niet bemiddeld is, merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud volgt dat zij nog regelmatig contact onderhoudt met haar moeder en soms contact onderhoudt met enkele familieleden (notities PO 3, p. 6). Bijgevolg kan worden vastgesteld dat verzoekster in El Salvador over een (familiaal) netwerk beschikt. In de mate dat verzoekster zich in het verzoekschrift de vraag stelt naar tewerkstellingsperspectieven, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag of verzoekster in El Salvador kan werken, zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Verder stelt de Raad vast dat de vrees die verzoekster meent te kennen doordat zij in België een abortus onderging terwijl dit in El Salvador verboden en zelfs strafbaar is ook niet aannemelijk is. Uit de COI Focus *‘Salvador poursuites judiciaires pour avortement à l’étranger’* vervat in het administratief dossier blijkt immers genoegzaam dat er geen enkel geval bekend is van vrouwen die in El Salvador gestraft worden omdat zij in het buitenland een abortus hebben ondergaan. Hierdoor heeft verzoeksters vrees gestraft te worden wegens de abortus die zij hier heeft ondergaan een louter speculatief karakter. Verzoekster werp hierop ook geen ander licht daar zij geen enkel element aanbrengt ter weerlegging van de voornoemde COI.

Verzoekster weet de voorgaande analyse niet om te buigen aan de hand van de overige documenten die zij heeft neergelegd. Wat de whatsapp conversatie met verzoeksters moeder betreft dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele informatie bevat die in tegenstelling tot het voorgaande aanwijst dat verzoeksters ex-partner alsnog gevaarlijk zou zijn. Ook het attest van abortus en de persartikels met betrekking tot abortus in El Salvador zijn in deze niet dienstig ter weerlegging. Zoals eerder aangegeven wordt niet betwist dat verzoekster een abortus onderging. Echter blijkt uit objectieve informatie dat verzoekster hierdoor geen risico loopt in El Salvador. De door verzoekster neergelegde persartikels hebben allen betrekking op de situatie van vrouwen die in El Salvador abortus pleegden en hebben geen betrekking op vrouwen, zoals verzoekster, die in het buitenland een abortus hebben ondergaan. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeksters tewerkstellingsbewijs enkel kan aantonen dat zij in El Salvador gedurende een bepaalde periode heeft gewerkt. Hieruit kan dus geen informatie worden geput met betrekking tot verzoeksters voorgehouden problemen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekster partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. In zoverre verzoekster zich beroept op haar psychologische problemen dient zij zich te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten stelt de Raad vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade door haar voormalige partner in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

6.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad eraan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS meermaals werd gehoord. Tijdens deze onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET